

Жената. Правишъ си устата.

Танасъ. Че тъй кажи бе, кузумъ!
(пакъ посѣга).

Жената. Брей! Опичай си ума, че . . .

Танасъ. (Като посѣга). Хайди, де. . . .

(Тя го плѣсва. И той посраменъ си излиза).

III

Жената. Келешъ съ келешъ! Азъ си имамъ мжжъ, ако е за закачене. Какви момчета. Устата му миришатъ на млѣко, а не се срамува. . . Ехъ, тъй е, кога страмъ нѣма. . .

(Влиза Каломановъ. Той се изненадва).

Каломановъ. (Като обгледва). Другъ ли е наелъ стаята?

Жената. Вие кой сте?

Каломановъ. Приятелъ на този (сочи портрета). А кой донесе тия мебели?

Жената. Една госпожица.

Каломановъ. Какъ се казва?

Жената. Незнамъ.

Каломановъ. Каква е? Какъ е облечена?

Жената. Че каква? Височка, гиздава. А облечена. . . Че какъ да ти кажа: незнамъ кое какъ се казва, що е по нея. Черноока, хубава госпожица.

Каломановъ. А същамъ се. Тъй ще да е. (Погледва къмъ стаята). А защо е отворена и съседната стая?

Жената. Тъй я намѣрихъ. Тамъ ще живѣе госпожицата.

Каломановъ. Ще дойде ли скоро?